

Юта Лангройтер

Родена е в Копенхаген, Дания, израснала е в Брюксел – столицата на Белгия, а днес живее със семейството си в град Мюнхен в Германия.

Като професионален психолог дълго време работи с деца, но когато на бял свят се появяват двамата ѝ синаве, тя открива, че още повече радост ѝ носи писането на книги за най-малките читатели.

Щефани Далек

Родена е през 1981 г. в град Шверин, Германия. Още като дете с часове разгаежда картинни книжки и рисува по стените на стаята си.

Дипломира се като илюстратор в Университета за приложни науки в Хамбург и днес с много въображение създава прекрасни приказни светове, в които малки и големи могат да фантазират до забрава.

От 2007 г. работи само за германското издателство „Арена“.

Ich bin so gern mit dir zusammen
© Arena Verlag GmbH, Würzburg 2014
Alle Rechte vorbehalten
Text: Jutta Langreuter
Illustrationen: Stefanie Dahle
www.arena-verlag.de

Защото сме едно семейство!
Текст Юта Лангройтер
Илюстрации Щефани Далек
Превод Мила Георгиева Петрова
© Издателство „Фют“, 2018
ISBN 978-619-199-328-4

Юта Лангройтер • Щефани Далек

Защото сме едно семейство!

- Ще отскоча до пазара - каза мама Зайка. - Ще се върна бързо, а вие тук си играйте заедно.

- Уф! - намуси се зайчето Йози и седна унило на един пън в градината.

Беше му криво. Даже много криво.

На гости им беше дошла Лена и сега тя и двете му сестричета - Мира и Марта, играеха на поляната.

Лена уж беше приятелка и на Йози, но този път това по нищо не си личеше! Йози я беше чакал с нетърпение, дори беше решил да ѝ покаже своето тайно скривалище за морковчета.

Но ето че сега трите момичета все измисляха игри, на които Йози не искаше да играе.

Първо сплетоха венци
от цветя и ги увиха
около ушите си.
- Ама че глупаво! -
процеди презрително Йози.

После направиха
чаено парти за своите
плюшени играчки.
- Още по-глупаво! -
каза си отчаяно Йози.

Когато чаеното парти
свърши, пяха песнички.
-пей и ти с нас, де! -
викна му Лена.
Но Йози си запуши
ушите с лапи.

След това трите момичета
започнаха да играят на жмичка.

- Йози, няма ли да играеш с нас? -
попита Лена.

- Не! - сонна се сърдито Йози
и реши да ги гразни.

Заставаше пред скривалищата им
и гледаше право в тях. Така момичетата
за нула време разбираха кой къде
се е скрил и играта скоро им омръзна.

- Щом аз скучая, и сестрите ми няма
да се забавляват! - закъни се Йози. -
Ще видят те!

